

РЕШЕНИЕ

№ 5840

гр. София, 19.12.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 18.11.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Красимира Милачкова

ЧЛЕНОВЕ: Любка Стоянова

Весела Андонова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Павлов, като разгледа дело номер **7294** по описа за **2011** година докладвано от съдия Красимира Милачкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С решение № 24/20.05.2011 г. по НАХД № 15393/2010 г. на Софийски районен съд (СРС), НО, 12 състав е отменено наказателно постановление (НП) № 2225-192/08.11.2010 г., издадено от директора на дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители“ (СДО) при териториална дирекция на Националната агенция за приходите (ТД на НАП) - С.. С НП на [фирма], с ЕИК[ЕИК], е наложена имуществена санкция в размер на 10 000 лева на основание чл. 277а от Закона за корпоративното подоходно облагане (ЗКПО), в редакцията му към датата на издаване на НП.

Срещу така постановеното решение е постъпила в срок касационна жалба от процесуален представител на административнонаказващия орган, с която се иска неговата отмяна като незаконосъобразно и необосновано. Ответникът чрез процесуалния си представител оспорва касационната жалба. Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София град, Седми касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и събраните по делото доказателства, съобрази доводите и становищата на страните, и обсъди както наведените касационни основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна

страна:

Касационната жалба е допустима, предвид обстоятелствата, че е подадена от активно легитимирано лице в законоустановения 14-дневен срок от съобщаването на обжалваното съдебно решение. Разгледана по същество, тя е основателна.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Седми касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, но неправилно като постановено в несъответствие с материалния закон, както и необосновано. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Необоснован е изводът на съда, че санкционираното дружество не е оператор на ваучери, тъй като разрешението му за тази дейност е отнето със заповед № ЗМФ-24/13.01.2010г. на министъра на финансите, влязла в сила на 23.02.2010г. На тази дата е влязло в сила определение № 1469/04.02.2010г. по адм. д. № 1365/2010г. на Върховния административен съд (ВАС), I отделение, с което е оставена без разглеждане жалбата на дружеството против горепосочената заповед в частта ѝ относно разпореждането за връчване на заинтересованата страна за изпълнение. Производството по това дело е било по реда на чл.60, ал.4 и ал.5 от АПК, видно от съдържанието на представеното по делото определение под горния номер. Законосъобразността на отнемането на разрешението е предмет на адм. д. № 1526/2010г. на ВАС, I отд., което не е приключило и е насрочено за разглеждане в открито съдебно заседание на 21.12.2011г., видно от общодостъпната интернет страница на ВАС. Следователно, разрешението не е отнето с влязла в сила заповед и до днес, поради което дружеството е имало качеството оператор на ваучер за храна през цялата 2010г.

Наред с това, за същата година дружеството не е имало разпределена номинална стойност на ваучери, по смисъла на чл.277а ЗКПО в приложимата му предходна редакция. С представената по делото заповед № ЗМФ-191/23.02.2010г. на министъра на финансите се определя номинална стойност 4 400 000 лв., но със същата заповед стойността е намалена на нула; не се установява, а не се и твърди да съществува друга заповед, с която да е разпределена номинална стойност за 2010г. на дружеството. Ето защо, независимо от обжалването на посочената заповед (както и на заповед № ЗМФ-189/2302.2010г. на министъра на финансите) и изхода на споровете, не е налице заповед за разпределяне на номинална стойност за дружеството за 2010г., което е релевантно за спора обстоятелство. Независимо от практиката на Министерството на финансите, няма нормативно основание (при действащата към периода на нарушението уредба) да се приеме, че предходни разпределения (в случая – за 2009г.) са приложими и в следващи години, до влизане в сила на следваща заповед за разпределение. Обратното следва от правилата на Наредба № 7/09.07.2003 г. за условията и реда за издаване и отнемане на разрешение за извършване на дейност като оператор на ваучери за храна и осъществяване дейност като оператор. Тези правила са продиктувани от необходимостта от една страна, да бъдат гарантирани равни възможности на кандидатите за осъществяване на този вид дейност, а от друга – за осигуряване на стриктен контрол върху тази дейност с оглед финансова дисциплина, тъй като ваучерите имат характера на ценни книги, и не е допустимо упражняване на подобна

дейност преди влизане в сила на предвидените от Наредбата актове в който и да било период. В тази връзка следва да се отбележат и съображенията, изложени в мотивите на решение № 8245/10.06.2011 г. по адм. д. № 10206/2010 г., на ВАС, VII отделение: „квотната система е фискална необходимост предвид създадените със закони преференциални данъчни и осигурителни режими за ползвателите на ваучери и е обусловена от съображения за обществен интерес. Чрез нея се създава механизъм за контролиране на косвените разходи (загуби) за държавния бюджет, от една страна и от друга - дава се възможност за контрол върху дейността на операторите с цел предотвратяване на злоупотреби и въвеждането на по-голяма прозрачност в тяхната дейност”.

Видно от представените справки, санкционираното дружество е предоставяло ваучери за храна в периода от януари до юни 2010г. включително, с посочена в справките обща номинална стойност, съответстваща на посочената в акта за установяване на административно нарушение (АУАН), в общ размер на 6 196 742, 80лв.

Следователно, налице са всички елементи на фактическия състав на нарушението по чл.277а ЗКПО, в редакцията от ДВ бр.106/2008г. Сега действащата редакция не се явява по-благоприятен закон по смисъла на чл.3, ал.2 ЗАНН, тъй като същата предвижда санкция в размер на превишението на номиналната стойност на предоставените на работодатели ваучери за храна по получената индивидуална квота над тази индивидуална квота, но не по-малко от 2000 лв., за лицето, което ги е предоставило. В случая сумата значително надхвърля наложената санкция в размер на 10 000 лв.

Установява се от представените заповеди № ЗЦУ-28/06.01.2010г. и № ЗЦУ-1274/28.09.2010г. на изпълнителния директор на НАП (т.1.4), че директорът на дирекция „СДО” е надлежно овластен да издава НП от вида на процесното – на основание чл.277а ЗКПО. Доколкото редакцията на горепосочената Наредба към датата на процесното НП не е предвиждала обявяване на заповедите за определяне на квоти (номинална стойност за годината), както сегашната редакция, не може да се приеме, че на контролния орган е било известно по-рано от първата дата на проверката – 02.08.2010г., че дружеството не е имало разпределена такава номинална стойност и въпреки това е издавало ваучери. Ето защо, независимо от представяните своевременно месечни справки, не може да се приеме, че нарушението е станало известно на контролния орган по-рано от 02.08.2010г., а следователно, съставеният на 12.08.2010г. АУАН е в срока по чл.34, ал.2 ЗАНН. По изложените дотук съображения съдът в настоящия състав приема, че процесното НП е законосъобразно.

Предвид изложеното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 24/20.05.2011 г. по НАХД № 15393/2010 г. на Софийски районен съд, НО, 12 състав, и вместо него постановява:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 2225-192/08.11.2010 г., издадено от директора на дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители” при териториална дирекция на Националната агенция за приходите - С..

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.